

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/66/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113243307
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricia Skotnická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1113243307.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patricie Skotnickej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: R.. W.. B. W., V.. M. X, Z., proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 08.10.2020, č.k. 18C/254/2013-415, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a nepriznal žalovanej nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 17.12.2013 domáhal voči žalovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nezákonného a nesprávneho úradného postupu polície v priestupkovom konaní a nesprávneho a nezákonného postupu policajných orgánov pri vybavovaní jeho žiadosti o preskúmanie jeho sťažnosti na postup policajnej hliadky pri ukladaní blokovej pokuty mimo odvolacieho konania, a to v celkovej sume 79.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo žalovanej sumy počnúc od 16.12.2013 do zaplatenia. Dôvodil, že dňa 16.05.2005 ho policajná hliadka Cena 557, z ktorej jeden policajt mal identifikačné číslo XXXXX a ktorá jazdila na vozidle zn. O. Q., S.: W. XXXAM, krivo obvinila zo spáchania dopravného priestupku spočívajúceho v prekročení maximálnej povolenej rýchlosti o 13 km/h, ktorý však nespáchal, keďže maximálnu povolenú rýchlosť neprekročil. Žalobca požiadal policajnú hliadku o spoľahlivé preukázanie spáchania priestupku a tiež o predloženie certifikátu radaru a spísanie zápisnice, na ktorú žiadosť mu hliadka ukázala snímku prednej kapoty jeho motorového vozidla s údajom o prekročenej rýchlosti; túto žalobca považoval za zmanipulovanú, a preto naďalej trval na predložení certifikátu radaru a na spísaní zápisnice. Policajti mu oznámili, že vyhovejú jeho žiadosti len za predpokladu okamžitého odobratia vodičského oprávnenia, po ktorom sa bude musieť podrobiť preškoleniu a preskúšaniam v cene 663,88 eura (20.000,-Sk); toto konanie označil žalobca za rozporné so zákonom. Policajná hliadka ho napokon vyhrážkami a hrubým nátlakom donútila podpísať súhlas s pokutou nezaplatenou na mieste, ktorý podpísal neslobodne a nedobrovoľne, s tým, že na postup policajnej hliadky sa následne sťažoval ministrovi vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“), a to listom zo dňa 29.07.2005; v ňom zároveň žiadal o zrušenie nezákonne uloženéj pokuty na základe mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. v rámci preskúmania rozhodnutia policajnej hliadky mimo odvolacieho konania. Minister vnútra však nevybavil ani jeho sťažnosť na policajnú hliadku, ani jeho žiadosť, keď vo veci mimoriadneho opravného prostriedku mu úradník a riaditeľ úradu kontroly ministerstva vnútra listom zo dňa 07.09.2005, č.p. UK-589/St-2005,

oznánil, že jeho žiadosť postupuje na Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave (ďalej aj ako „KR PZ v Bratislave“), ktoré ho najprv vyzve na úhradu správneho poplatku. Žalobca však namiesto výzvy na úhradu správneho poplatku obdržal dňa 11.10.2007, t.j. takmer po 2,5 roku, upovedomenie súdneho exekútora V. B. K. o začatí exekúcie vo veci sp. zn. S. XXXX/XX kvôli nezaplatení pokute, voči ktorému podal listom zo dňa 22.10.2007 námietky. Okresný súd Bratislava IV však v exekučnom konaní konal a rozhodoval iba v jeho neprospech, a to aj napriek skutočnosti, že riaditeľ KR PZ v Bratislave mu oznámil, že jeho žiadosť o preskúmanie rozhodnutia hliadky mimo odvolacieho konania mu nebola nikdy postúpená, čo mal podľa mienky žalobcu exekučný súd považovať za dostatočný dôvod na preskúmanie zákonnosti exekučného titulu. Žalobca podal listom zo dňa 27.07.2012 trestné oznámenie na úradníkov ministerstva vnútra, ktorí jeho žiadosť vybavili tým, že mu oznámili, že ju postupujú na KR PZ v Bratislave, a to pre dôvodné podozrenie zo spáchania zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa spolupáchateľstvom a zároveň aj zo zločinu poškodzovania cudzích práv spolupáchateľstvom. Z uznesenia Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 19.04.2013, sp. zn. 1 Kn 83/13-10, sa totiž žalobca dozvedel, že jeho žiadosť z ministerstva vnútra na príslušné zložky polície síce bola postúpená, avšak pre pochybenie konajúceho príslušníka PZ sa ňou príslušný správny orgán nikdy nezaoberal. Týmto uznesením tak bol podľa žalobcu jednoznačne preukázaný nesprávny a nezákonný úradný postup polície v priestupkovom konaní, ktorý mal katastrofálne negatívne následky vo vzťahoch a pomeroch v jeho rodine, spôsobil výrazné zhoršenie zdravotného stavu jeho manželky, ako i zhoršenie celkovej rodinnej atmosféry, a mal dopad i na jeho osobný a súkromný život, ovplyvnil jeho dobrú povesť a spoločenské uplatnenie; následky, v podobe vzniku nemajetkovej ujmy, vyčíslil symbolicky sumou 10.000.000 eur. Polícia v priestupkovom konaní nepostupovala podľa zákona, ale ho obišla, nevydala žiadne rozhodnutie vo veci jeho žiadosti o preskúmanie rozhodnutia policajnej hliadky mimo odvolacieho konania, a tým porušila Ústavu SR a zákony. Takýmto nezákonným a protiprávnym postupom sa polícii podarilo získať právoplatný exekučný titul, ktorý žalobca považoval za neplatný.

3. Žalobca ďalej uviedol, že mu deväťročnou policajnou exekučnou tyraniou bola spôsobená nielen nemajetková ujma, ale i majetková škoda, spočívajúca v nákladoch na neoprávnene a nezákonne získaný exekučný titul v sume 33,19 eura (1.000,-Sk) a v sume 98,75 eura (2.975,-Sk), ako aj v ušlom zisku, nakoľko nemohol včas zrealizovať rekonštrukciu rodinného domu v priebehu rokov 2008 až 2010 v súlade s podnikateľským zámerom (ubytovacie kapacity pre 9 osôb a prevádzka lekárne). Žalobca uviedol, že v dôsledku exekúcie mu banky odmietli poskytnúť úverové prostriedky na vykonanie rekonštrukčných prác, a preto musel projekt realizovať z vlastných zdrojov, čím sa značne posunul i termín jeho ukončenia; oneskorením začiatku podnikateľských aktivít minimálne o 4 roky prišiel o zisk v sume 148.560 eur (96.000 eur zisk lekárne, pri mesačných tržbách 25.000 eur a pri mesačnom zisku 2.000 eur z týchto tržieb a 52.560 eur zisk z ubytovacích kapacít, pri cene ubytovania 12 eur za noc a osobu a iba 50-percentnej obsadenosti ubytovania); celková nemajetková ujma a majetková škoda spôsobená nesprávnym a nezákonným úradným postupom polície v priestupkovom konaní, tak predstavovala spolu 10.148.691,94 eura, z ktorej si však žalobca uplatnil a žiadosťou zo dňa 11.12.2013 požiadal o prerokovanie len náhradu škody a ujmy v sume 79.000 eur; ministerstvo vnútra na jeho žiadosť do podania žaloby nereagovalo.

4. Žalobca podaním zo dňa 12.09.2014 špecifikoval uplatnený nárok, ktorý mal pozostávať z náhrady škody/ujmy v sume 10.000 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu polície a nezákonného rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní, z náhrady škody 50.000 eur z titulu škody a ujmy spôsobenej zverejnením informácií o exekúcii, z ušlého zisku v sume 19.000 eur z plánovaných podnikateľských aktivít, pričom podaním zo dňa 27.06.2016 navrhol zmeniť žalobný petit a žiadal zaviazat' žalovanú na zaplatenie sumy 337.700 eur, z toho na náhradu škody v sume 187.700 eur a na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 150.000 eur.

5. Súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobcu prvý krát rozsudkom zo dňa 22.05.2017, č.k. 18C/254/2013-288, tak, že žalobu zamietol. Žalobcov nárok posudzoval v intenciách zákona č. 514/2003 Z.z. o náhrade škody spôsobenej pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), majúci za to, že jeho právnym základom je nezákonné rozhodnutie vo forme blokovej pokuty, ako i nesprávny úradný postup policajných orgánov pri ukladaní blokovej pokuty za prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti. Konštatoval, že rozhodnutie o uložení blokovej pokuty nadobudlo právoplatnosť, pričom nebolo zrušené, ani zmenené rozhodnutím iného orgánu, preto ním bol viazaný. Keďže proti rozhodnutiu o blokovej pokute nebolo možné v zmysle § 84 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) podať odvolanie, žiadať obnovu, ani o jeho preskúmanie mimo odvolacieho

konania, žalobca svojou žiadosťou zo dňa 29.07.2005 o preskúmanie blokovej pokuty mimo odvolacieho konania nemohol dosiahnuť jeho zmenu alebo zrušenie; jedinými právnymi možnosťami preskúmania rozhodnutia vydaného v blokovom konaní bol protest prokurátora a podanie žaloby na súd podľa § 247 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“). Vzhľadom na to, že žalobca nevyužil zákonom upravenú možnosť preskúmania rozhodnutia vydaného v blokovom konaní, toto sa stalo právne relevantným spôsobom podkladom pre exekučné konanie, ktoré bolo v konečnom dôsledku zastavené, ale nie pre nezákonnosť exekučného titulu ako to uvádzal žalobca, ale z dôvodu, že rozhodnutie o uložení blokovej pokuty nebolo vykonané v lehote do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na zaplatenie blokovej pokuty.

6. Pokiaľ išlo o nesprávny úradný postup policajnej hliadky pri ukladaní blokovej pokuty konajúci súd mal za preukázané, že postup polície bol na základe sťažnosti žalobcu predmetom šetrenia odborom kontroly KR PZ v Bratislave, ktorý sťažnosť žalobcu vyhodnotil ako neopodstatnenú; samotné konanie o sťažnosti by však nemalo vplyv na existenciu rozhodnutia o blokovej pokute aj pre prípad, že by bola vybavená kladne a bolo by konštatované porušenie povinností príslušníkov PZ. Takáto konštatácia by mohla byť v prospech sťažovateľa využitá v konaní o preskúmanie rozhodnutia podľa § 247 O.s.p. na podklade žaloby.

7. Na uvedenom základe konajúci súd uzavrel, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných predpokladov na vyvodenie zodpovednosti žalovanej v intenciách zákona č. 514/2003 Z.z. a jeho žalobu zamietol.

8. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 22.02.2019, sp. zn. 3Co/48/2018, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil titul, na základe ktorého si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Žalobca v konaní nenamietal existenciu nezákonného rozhodnutia, za ktoré konajúci súd považoval rozhodnutie o uložení blokovej pokuty zo dňa 16.05.2005, ale svoj nárok vyvodzoval od nesprávneho úradného postupu. Ten však nespočíval v postupe policajnej hliadky pri ukladaní blokovej pokuty, ale v tom, že KR PZ v Bratislave sa žiadosťou žalobcu o preskúmanie rozhodnutia policajnej hliadky mimo odvolacieho konania nezaoberalo, nevydalo o nej žiadne rozhodnutie, čím získalo právoplatný exekučný titul. V ďalšom odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie o blokovej pokute patrilo do kategórie tých rozhodnutí, ktoré bolo možné preskúmať mimo odvolacieho konania v zmysle § 65 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) účinného v čase podania žiadosti, a preto záver konajúceho súdu ohľadne ustanovenie § 84 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb., spočívajúci v tvrdení, že proti blokovej pokute sa nebolo možné odvolať, podať návrh na obnovu konania a ani ho preskúmať mimo odvolacieho konania, nebol správny; súdom prvej inštancie použitá citácia ustanovenia § 84 ods. 3 predmetného zákona bola účinná až od 01.02.2009. Zákon č. 372/1990 Zb. účinný v čase spáchania priestupku žalobcom stanovoval v súvislosti s rozhodnutím o uložení pokuty v blokovom konaní len jediné obmedzenie, keď nepripúšťal možnosť napadnúť ho odvolaním; možnosť podať iné opravné prostriedky, vrátane podnetu na jeho prieskum mimo odvolacieho konania, nebola zo zákona vylúčená, ktorá skutočnosť napokon vyplývala i z obsahu odpovede úradu kontroly ministerstva vnútra zo dňa 07.09.2005, č.p. UK-589/SŤ-2005, v ktorej tento uviedol, že rozhodnutie o uložení blokovej pokuty nemôžu riešiť ako sťažnosť, ale len v rámci postupu podľa § 65 zákona č. 71/1967 Zb., t.j. žalobca môže žiadať o jeho preskúmanie mimo odvolacieho konania. Súčasne však žalobcovi oznámil, že túto časť jeho podania (ktorú nevyhodnotil za sťažnosť) postupuje na KR PZ v Bratislave, ktorý považoval za nadriadený správny orgán vo vzťahu k Okresnému riaditeľstvu PZ Bratislava III (ďalej len „OR PZ Bratislava III“). Konajúci súd tak vykonaným dokazovaním nesprávne (skutkovo) ustálil titul, resp. tituly, od ktorých si žalobca odvodzoval nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, tieto následne vyhodnotil za nepreukázané a žalobu z tohto dôvodu v celom rozsahu zamietol, nezaoberajúc sa pritom žalobcom vytýkaným nesprávnym úradným postupom KR PZ v Bratislave spočívajúcim v absencii rozhodnutia o jeho žiadosti o preskúmanie rozhodnutia o blokovej pokute mimo odvolacieho konania.

9. Konajúci súd po vrátení veci opätovne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že policajná hliadka uložila dňa 16.05.2005 žalobcovi blokovoú pokutu, na ktorej nezákonný postup sa žalobca sťažoval ministromi vnútra listom zo dňa 29.07.2005, žiadajúc súčasne o preskúmanie rozhodnutia o blokovej pokute mimo odvolacieho konania. Poverený zamestnanec ministerstva vnútra B.. K. prípisom zo dňa 07.09.2005 žalobcu vyrozumel, že tá časť jeho podania,

týkajúca sa nezákonného postupu policajtov pri ukladaní blokovej pokuty, bude riešená ako sťažnosť, avšak pokiaľ išlo o nesúhlas žalobcu s rozhodnutím o uložení blokovej pokuty, túto nepovažoval za sťažnosť, v prílohe ju žalobcovi vrátil, konštatujúc, že táto bude súčasne postúpená na KR PZ v Bratislave na vybavenie v zmysle § 65 zákona č. 71/1967 Zb. Konajúci súd vykonaným dokazovaním (záznam v doručovacej knihe z roku 2005) zistil, že podanie žalobcu bolo postúpené na KR PZ v Bratislave, ako najbližšie nadriadený správny orgán vo vzťahu k OR PZ Bratislava III. Následne KR PZ v Bratislave poverilo OR PZ Bratislava III zabezpečiť prešetrenie sťažnosti žalobcu v časti týkajúcej sa nevhodného správania policajtov, ako aj vybaviť tú časť jeho podania, ktorá sa týkala jeho nesúhlasu s blokom na pokutu nezaplatenú na mieste v mimo odvolacom konaní. Výsledkom prešetrenia sťažnosti žalobcu na postup policajnej hliadky bolo zistenie zaznamenané v zápisnici zo dňa 13.10.2005, podľa ktorej policajti Okresného dopravného inšpektorátu Bratislava III svojim postupom neporušili zákony, ani podzákonné normy; sťažnosť žalobcu bola preto vyhodnotená ako nedôvodná, o čom bol žalobca písomne informovaný listom KR PZ v Bratislave zo dňa 14.10.2005, ktorý prevzal dňa 24.10.2005.

10. Pokiaľ išlo o žiadosť o preskúmanie blokovej pokuty mimo odvolacieho konania, súd prvej inštancie zistil, že táto bola postúpená na vybavenie na Okresný dopravný inšpektorát Bratislava III (dňa 26.09.2005) a jej prešetrením bol poverený jeho vtedajší riaditeľ. Avšak vzhľadom na absenciu podkladov, tento orgán s odstupom času už nemohol spracovať informáciu, akým spôsobom predmetnú vec vybavil. Podľa informácie Krajského dopravného inšpektorátu Bratislava ani tomuto nebol predložený podnet na preskúmanie blokovej pokuty zo dňa 16.05.2005 mimo odvolacieho konania. Uvedené napokon vyplývalo i zo správy KR PZ v Bratislave zo dňa 20.03.2009, adresovanej Okresnému súdu Bratislava IV ako exekučnému súdu, ako i z uznesenia Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 19.04.2013, č.k. 1Kn 83/13-10. Podľa predmetného uznesenia podanie žalobcu zo dňa 29.07.2005 síce úrad kontroly ministerstva vnútra listom zo dňa 07.09.2005 odstúpil na KR PZ v Bratislave, jeho riaditeľ dňa 19.09.2005 ho zaslal riaditeľovi OR PZ Bratislava III, pričom prešetrením sťažnosti na postup policajtov poveril riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu III, ktorého riaditeľovi súčasne uložil zabezpečiť vybavenie tej časti podania, týkajúcej sa nesúhlasu žalobcu s blokom na pokutu nezaplatenú na mieste v mimo odvolacom konaní. Akým spôsobom a či vôbec bola táto druhá časť podania žalobcu (podnet na preskúmanie správneho rozhodnutia mimo odvolacieho konania) napokon vybavená, nebolo možné v archívoch príslušných policajných zložiek dohľadať, čím sa nepodarilo vylúčiť, že touto časťou podania žalobcu, predstavujúcou podnet na preskúmanie právoplatného správneho rozhodnutia (rozhodnutia o uložení pokuty v blokovom konaní), sa príslušný správny orgán nikdy nezaoberal.

11. Súd prvej inštancie v ďalšom uviedol, že v konaní nebolo sporné, že na podklade rozhodnutia o blokovej pokute nezaplatenej na mieste zo dňa 16.05.2005 ako exekučného titulu sa začalo exekučné konanie, o ktorej skutočnosti mal žalobca vedomosť podľa upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 26.09.2007, sp. zn. Ex 3895/07. Z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 37Er 2960/2007, konkrétne z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.08.2014, č.k. 21CoE/178/2014-129, pritom vyplynulo, že ním odvolací súd zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava IV o zamietnutí návrhu žalobcu ako povinného na obnovu konania, a to z dôvodu, že podľa § 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom do 31.08.2008, rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok možno vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na jej zaplatenie; exekučný súd mal k uvedenej prekluzívnej lehote prihliadať a exekučné konanie ex offa zastaviť podľa § 57 ods.1 písm. b) zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“).

12. Na základe takto vykonaného dokazovania, za súčasnej aplikácie § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1 písm. d), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, § 16 ods. 1, ods. 3 a § 17 zákona č. 514/2003 Z.z., súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanou ministerstvu vnútra dňa 20.01.2012, požiadal o prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 200.000 eur; jeho žiadosť ministerstvo vnútra, ako orgán oprávnený zastupovať žalovanú v prebiehajúcom konaní, riadne prerokovalo, vyhodnotiac túto za neoprávnenú pre absenciu právneho základu pre priznanie nároku na náhradu škody, poukazujúc pritom na list odboru kontroly KR PZ v Bratislave zo dňa 14.10.2005, č. KRP-422/K-Sť-05 Zn, ktorým žalobcovi oznámil, že jeho sťažnosť na postup príslušníkov policajnej hliadky pri ukladaní blokovej pokuty nie je opodstatnená. I napriek zamietavému stanovisku ministerstva vnútra žalobca na základe ďalších písomných žiadostí (zo dňa 17.12.2012, 11.12.2013, 06.09.2014) opakovane požadoval náhradu nemajetkovej ujmy a škody, argumentujúc totožnými skutkovými okolnosťami; na tieto ďalšie žiadosti žalobcu ministerstvo vnútra

neprihliadalo. Uvedené súd prvej inštancie zohľadnil i pri návrhu žalobcu na zmenu žaloby, ktorú pripustil len v časti nemajetkovej ujmy a návrh na zmenu žaloby v časti majetkovej ujmy (škody) nepripustil.

13. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že žalobcom namietaná nečinnosť policajných orgánov pri vybavovaní jeho podania ohľadom sťažnosti a žiadosti o preskúmanie rozhodnutia o uložení blokovej pokuty mimo odvolacieho konania zo dňa 29.07.2005, naplnila znaky skutkovej podstaty nesprávneho úradného postupu ako právneho základu nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.; nesprávnym úradným postupom je totiž i nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť vydané v určitej lehote v súlade s pravidlami predpísanými právnymi normami pre konanie štátneho orgánu.

14. Pokiaľ išlo o škodu ako následku nesprávneho úradného postupu, konajúci súd ohľadne jej vzniku a výšky, vo väzbe na žalobcom uplatnenú nemajetkovú ujmu v sume 200.000 eur, konštatoval, že túto je potrebné preukázať v súlade s podmienkami podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3Cdo 19/2018, ktorým bol podľa neho prelomený zákaz retroaktivity a stanovený maximálny limit pri určovaní nemajetkovej ujmy, zdôrazňujúc pritom citáciu, podľa ktorej „...ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 517/2008 Z.z. bol stanovený minimálny limit výšky nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 tohto zákona tak, že jej výška je "najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky" za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody. V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa § 17 ods. 2 tohto zákona nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, pričom osobitným predpisom sa tu podľa poznámky pod čiarou rozumie zákon č. 215/2006 Z.z. Zákonom č. 412/2012 Z.z. bol teda stanovený maximálny limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím.....Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z.z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý ďalej zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá sa priznáva za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných trestných činov...". Vychádzajúc z uvedeného rozhodnutia dospel súd prvej inštancie k záveru, že v prípade úspechu žalobcu v konaní, bol by pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy viazaný závermi rozhodovacej činnosti ESLP, ako i právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Avšak, podľa jeho mienky žalobcovi nemohol priznať uplatnený nárok z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom policajných orgánov pri preskúmaní jeho žiadosti mimo odvolacieho konania a vznikom škody; podľa výsledkov vykonaného dokazovania totiž žalobca nepreukázal žiadne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by mohol dôvodne očakávať zrušenie rozhodnutia o blokovej pokute ako výsledku preskúmania jeho žiadosti mimo odvolacieho konania. Výsledok preskúmacieho konania pritom nemožno prezumovať len na základe skutočností tvrdených žalobcom ohľadne porušenia právnych predpisov policajnou hliadkou pri ukladaní blokovej pokuty, najmä nie, ak podľa záverov prešetrenia postupu policajtov a riešenia priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorého sa dopustil žalobca, kompetentný orgán nezistil porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov, ani interných predpisov (viď list KR PR v Bratislave zo dňa 20.03.2009, č.p. KRP-113-7/K-2009). Súd prvej inštancie poukázal i na závery odvolacieho súdu v exekučnom konaní pred Okresným súdom Bratislava IV, ktorý konštatoval, že exekučný titul bol vymáhateľný podľa zákona č. 372/1990 Zb. v tom čase platnom a účinnom znení, len do troch rokov od lehoty určenej na jeho zaplatenie, a preto exekučné konanie malo byť (bolo) po uplynutí uvedenej lehoty súdom zastavené ex offa.

15. Súd prvej inštancie uzavrel, že podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo aj len jednej z nich, tak ako v danom prípade, nie je daná táto zodpovednosť; na uvedenom základe žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

16. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy v konaní nevznikli.

17. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) až h) C.s.p. v spojení s § 366 písm. c) C.s.p. Dôvodil, že konajúci súd napadnuté rozhodnutie odôvodnil len tým, že neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania škody a nemajetkovej ujmy, keďže so zreteľom na výsledky prešetrenia postupu policajnej hliadky, ktorá neporušila všeobecne záväzné právne predpisy, ani interné predpisy, nemohol dôvodne očakávať zrušenie blokovej pokuty. Tento názor však konajúci súd dôkladne, vierohodne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo nezdôvodnil, pričom sa nevysporiadal ani s ďalšími dôkazmi, tvrdeniami a skutkovými okolnosťami, na ktoré v priebehu konania poukazoval. Všeobecný súd síce nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami v konaní, ale mal by zodpovedať aspoň tie, majúce pre vec podstatný význam; v opačnom prípade porušuje právo strany sporu na spravodlivé súdne konanie. Konajúci súd sa nezaoberal a nevyhodnotil ním namietané porušenie jeho základného ľudského práva na spravodlivé konanie pred orgánom verejnej moci v primeranej lehote a bez zbytočných prietahov, ktoré policajné orgány, najmä KR PZ v Bratislave arogantným spôsobom totálne odignorovali; pritom policajné orgány mali povinnosť postupovať podľa v tom čase účinného zákona č. 372/1990 Zb., ktorý až do 31.01.2009 nezakazoval mimoodvolacie konanie ohľadne rozhodnutia o blokovej pokute. Nevysporiadal sa ani s evidentným zneužívaním osobitného postavenia žalovanej, jej ohýbaním práva, pričom nerešpektoval ani právny názor a usmernenia nadriadeného súdu vyslovené v uznesení zo dňa 22.02.2019, sp. zn. 3Co/48/2018. Napriek jasnému a jednoznačnému pokynu odvolacieho súdu, aby konajúci súd rozhodoval o nesprávnom postupe KR PZ v Bratislave v súvislosti s nečinnosťou a prekračovaním právomoci vo veci mimoodvolacieho konania v jeho priestupkovej veci sa tento zaoberal výlučne iba postupom policajnej hliadky pri ukladaní blokovej pokuty; nerešpektoval ani pokyny a usmernenia odvolacieho súdu vo vzťahu k hodnoteniu škody a nemajetkovej ujmy, ako i k hodnoteniu opodstatnenosti uplatnených prostriedkov procesného útoku, vrátane dôkazov zahŕňajúcich aj povinnosť poškodeného (žalobcu) uplatnený nárok predbežne prerokovať. V tomto smere žalobca poukázal na bod 26. odôvodnenia napadnutého rozsudku, zdôrazňujúc, že obe žiadosti o predbežné prerokovanie podal na ministerstvo vnútra v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012, ktorý v ustanovení § 16 nestanovil požiadavky na obsah, formu a náležitosti tejto žiadosti, pričom sa nezmieňoval ani o opakovanej žiadosti. Pokiaľ za tejto procesnej situácie súd prvej inštancie vyhodnotil, že jeho žiadosť o predbežné prerokovanie zo dňa 17.12.2012 neobsahovala náležitosti žiadosti v znení zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.01.2013, aplikoval na vec retroaktívne ustanovenia tohto zákona, čo je v materiálnom právnom štáte absolútne neprípustné. Žiadnou novelou zákona č. 514/2003 Z.z. totiž nemožno zrušiť účinky právneho úkonu vykonaného pred jej účinnosťou. Zároveň, konajúci súd nesprávne vyhodnotil jeho žiadosť zo dňa 17.12.2012 za opakovanú žiadosť, na ktorú ministerstvo vnútra neprihliadalo. V tom čase pritom nedokázal vyčísliť škodu na ušlom zisku, o ktorej náhradu preto požiadaval novou žiadosťou, v ktorej popri nemajetkovej ujme vyčíslil aj rozsah tejto škody, vyhradiac si súčasne právo na jej navýšenie. Na uvedenom základe mal žalobca za to, že žiadosť zo dňa 17.12.2012 podal v súlade so zákonom. Súd prvej inštancie dôsledne neskúmal dôvod, pre ktorý ministerstvo vnútra vyhodnotilo jeho žiadosť za bezpredmetnú; týmto bola existencia prebiehajúceho konania vo veci náhrady spôsobenej škody (konanie na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15C/145/2012). Bolo by neúčelné a nerentabilné, aby o nároku, o ktorom už rozhodoval súd, súčasne rozhodovalo i ministerstvo vnútra, najmä, pokiaľ už súd pripustil i zmenu výšky uplatneného nároku.

18. V ďalšom žalobca konajúcemu súdu vytkol, že pri rozhodovaní o nepripustení zmeny žaloby, spočívajúcej v jej rozšírení o majetkovú škodu, neprihliadal na obštrukcie žalovanej, ktorá zavedením protiústavného ustanovenia § 141a O.s.p. obmedzila jeho základné ľudské právo na využitie účinných prostriedkov kompenzácie spôsobenej škody a nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na hrozbu vysokých poplatkov na neexistujúce trovy konania bol nútený vziať pôvodnú žalobu v konaní Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 15C/145/2012, späť a podať novú žalobu, v ktorej si pôvodne uplatnil len nárok na symbolickú kompenzáciu spôsobenej škody a nemajetkovej ujmy. Konajúci súd ho arbitrárnym spôsobom neprípustne diskriminoval, keďže uprednostnil záujem žalovanej zbaviť sa zodpovednosti za škodu a nemajetkovú ujmu a bez riadneho a presvedčivého zdôvodnenia zamietol jeho návrh na rozšírenie žaloby o majetkovú škodu, hoci taký nárok vopred predbežne prerokoval.

19. Pokiaľ išlo o existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, žalobca zdôrazňoval, že pokiaľ by KR PZ v Bratislave postupovalo v mimoodvolacom konaní v súlade so zákonom a Ústavou SR, ku škode a nemajetkovej ujme by nedošlo. Ak by totiž jeho žiadosť o preskúmanie rozhodnutia o blokovej pokute zamietlo najneskôr do 16.05.2008 ako nedôvodnú, podal

by následne správnu žalobu a súčasne požiadal o odklad výkonu rozhodnutia, ktorej žiadosti by muselo KR PZ v Bratislave okamžite vyhovieť. Žalobca mal teda za to, že až do ukončenia konania o žalobe o zrušenie nezákonne vyrubenej blokovej pokuty by táto pokuta nemohla byť predmetom exekučného konania, banky by o prebiehajúcej exekúcii nemali vedieť a on by naisto obdržal hypotekárny úver a tak stihol dokončiť rekonštrukciu domu v plánovanom termíne. V tom čase pritom spolu s manželkou disponovali dostatkom nehnuteľného majetku na poskytnutie záruky za hypotéku, mali pravidelné zdroje príjmov, na ktorých základe by si dokázali vytvoriť i dostatočnú finančnú rezervu na zaistenie pokojnej staroby. K dvojročnému sklzu oproti pôvodnému plánu rekonštrukcie teda došlo v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s úradným postupom KR PZ v Bratislave, ktorý konajúci vyhodnotil ako naplňujúci znaky skutkovej podstaty nesprávneho úradného postupu; dôkazy o kolaudácii a vybavení izieb v bytovacej časti domu pritom konajúcemu súdu predložil.

20. Žalobca v súvislosti s nesprávnym úradným postupom poukázal i na dĺžku súdnych konaní na súdoch Slovenskej republiky, majúc za to, že i keby KR PZ v Bratislave rozhodlo v mimoodvolacom konaní pred koncom roka 2005, nasledujúce konanie by sa absolútne s istotou neskončilo do 16.05.2008; po tomto termíne by už KR PZ v Bratislave nemohlo blokujúcu pokutu vymáhať. Policajné orgány tak prekročili svoju právomoc, keď ignorovali ním včas podanú žiadosť o opravný prostriedok, ako i to, že po dátume 17.05.2008 neboli oprávnené domáhať sa vymoženia blokovej pokuty. Prekročenie právomoci KR PZ v Bratislave preto treba považovať za nesprávny úradný postup, ktorým sa však konajúci súd nezaoberal, hoci v zmysle § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v takom prípade nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody, a to ani pokiaľ ide o existenciu príčinnej súvislosti. Odvolací súd podľa jeho mienky pritom nariadil konajúcemu súdu zaoberať sa príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom (nečinnosťou a prekračovaním právomoci KR PZ v Bratislave) a majetkovou a nemajetkovou ujmom, a preto žalobca nepovažoval za potrebné preukazovať jej existenciu vo vzťahu ku konaniu policajnej hliadky. Navyše, preukazovanie príčinnej súvislosti medzi konaním policajnej hliadky a uplatnenou škodou by bolo i tak absolútne zbytočné. Pokiaľ by súd prvej inštancie dôsledne skúmal existenciu príčinnej súvislosti a zároveň si našťudoval exekučný spis Okresného súdu Bratislava IV vo veci sp. zn. 37Er/2960/2007, musel by nepochybne zistiť dôvody zastavenia exekúcie, ktoré existovali nielen v roku 2008, ale už v roku 2007. Pritom podľa v tom čase účinného ustanovenia § 104 O.s.p. bol súd povinný zastaviť súdne konanie v prípade, ak mu malo predchádzať iné konanie. Zároveň mal exekučný súd tzv. vyhľadávajúcu povinnosť, a teda mal zisťovať existenciu dôvodov pre zastavenie exekúcie. Exekučný súd uvedeným spôsobom nepostupoval, a hoci exekučnému konaniu malo nepochybne predchádzať mimoodvolacie konanie v priestupkovej veci, zastavil exekúciu až po viac ako 8 rokoch; tento postup žalobca prirovnal k postupu súdov rozhodujúcich v totalitných režimoch.

21. V dôsledku nezákonného policajného exekučného teroru bol žalobca dlhodobo vystavený psychickému vypätiu, stresu a stavu právnej neistoty, ktorých hĺbku a dosah považoval za náročné preukázať, či už výsluchom strán alebo inými psychologickými, prípadne psychiatrickými posudkami. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci sp. zn. 30Cdo 3007/2010 zdôraznil, že pri úvahe o poskytnutí primeraného zadosťučinenia treba prihliadať k celkovej dobe, po ktorú konanie trvalo, nakoľko náhrada nemajetkovej ujmy má slúžiť ako kompenzácia stavu právnej neistoty, ktorú okolnosť však konajúci súd nezohľadnil. Dlhodobo trvajúci nesprávny úradný postup sa pritom odzrkadlil na extrémnom zhoršení celkovej atmosféry v jeho rodine, čo napokon potvrdila vo výpovedi jeho dcéra Mária Lujza, v zhoršení zdravotného stavu členov rodiny, keď jeho manželka je dodnes onkologickým pacientom, pričom mal za následok i pošpinenie jeho dobrého mena, jeho povesti, občianskej cti a dôstojnosti v spoločnosti, keďže tak banky, a v ich rámci tisíce bankových úradníkov, mali informáciu o tom, že jeho majetok podlieha exekúcii. Opísané konanie malo za následok vznik škody spočívajúcej v ušlom zisku, nakoľko nebyť nesprávneho úradného postupu mohol by získať úverové zdroje na realizáciu podnikateľského zámeru.

22. Pokiaľ išlo o výšku nemajetkovej ujmy, žalobca mal za to, že túto nemožno aplikáciou § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. obmedzovať hornými limitmi, a preto sa nestotožnil s názorom konajúceho súdu, ktorý poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3Cdo 19/2018, konštatoval, že ním dovolací súd prelomil zákaz retroaktivity a stanovil maximálnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy spätne, t.j. i v skôr začatých konaniach; taká skutočnosť podľa mienky žalobcu z predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplývala, a to i so zreteľom na iné rozhodnutie tohto súdu vo veci sp. zn. 7Cdo 262/2015; v ňom Najvyšší súd retroaktívne uplatňovanie ustanovenia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. na skoršie prípady výslovne zakázal.

Podľa mienky žalobcu z obsahu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 19/2018 vyplývala len požiadavka, aby súd pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy zohľadnili nielen rozsah peňažnej satisfakcie priznávanej vnútroštátnymi súdmi v obdobných prípadoch, ale i podľa iných hmotnoprávných predpisov upravujúcich odškodňovanie, ako je napríklad zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi a zákon č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Napokon, vo vyspelých štátoch Európskej únie súdy za každý deň nezákonného zásahu orgánu verejnej moci do základných ľudských práv a slobôd poskytujú kompenzáciu v sume od 80 po 105 eur; zohľadniac tieto skutočnosti, pri viac ako 10 rokov trvajúcom nezákonnom zásahu KR PZ v Bratislave do jeho základných ľudských práv, by poskytnutá náhrada predstavovala sumu od 292.000 eur po 383.250 eur, pričom on žiadal menej.

23. Žalobca uzavrel, že napadnutým rozsudkom konajúci súd brutálnym spôsobom porušil jeho základné ľudské práva na spravodlivé a nediskriminované prejednanie veci v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov, v pričom v jeho konaní došlo k vadám majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Na uvedenom základe žalobca navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie alebo ho zmeniť a zaviazat' žalovanú na zaplatenie sumy 560.000 eur s prísl.

24. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu považovala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, dostatočne odôvodnený a vydaný plne v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov. Podľa jej mienky odvolanie žalobcu neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, nakoľko žalobca len opakovane poukazoval na informácie použité už v konaní pred súdom prvej inštancie, vrátane zdôvodňovania vzniku škody v príčinnej súvislosti s exekučným konaním, ku ktorým skutočnostiam sa vyjadrila, považujúc ich za nedôvodné. Na uvedenom základe žalovaná navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť.

25. Žalobca, zotrvajúc na podanom odvolaní, ako aj na skutočnostiach uvádzaných v predchádzajúcich písomných vyjadreniach a ústnych prednesoch, v odvolacej replike konštatoval, že žalovaná neoznačila nové argumenty a nepredložila nové dôkazy o tom, že by policajné orgány v jeho priestupkovej veci konali v súlade so zákonom. Žalovaná totiž nijakým spôsobom nevyvrátila zistenie Krajskej prokuratúry Bratislava, podľa ktorého sa jeho podnetom na preskúmanie právoplatného rozhodnutia o uložení blokovacej pokuty v mimoodvolacom konaní správny orgán nikdy nezaoberal, čo napokon skonštatoval i konajúci súd v bode 27. napadnutého rozhodnutia, vyhodnotiac túto okolnosť ako nesprávny úradný postup. Žalobca v tejto súvislosti osobitne poukázal na písomné podania zo dňa 10.02.2020, dňa 20.07.2020, ako aj na samotné odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorých podrobne zosumarizoval a zdôvodnil nesprávny úradný postup, nezákonné konanie, prekračovanie právomoci a nezákonné zasahovanie KR PZ v Bratislave do jeho základných ľudských práv a slobôd; z týchto pritom vyvodzoval tak vznik škody a nemajetkovej ujmy, ako i existenciu príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Považoval za nepochopiteľné, ako mohol konajúci súd, pri zistení existencie nesprávneho úradného postupu, následne dospieť k nesprávnemu záveru o tom, že mu žiadna škoda nevznikla, resp., že nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody; pritom i podľa rozhodnutia ESLP vo veci Danev proti Bulharsku vzniká škoda, resp. nemajetková ujma už samotným porušením, a teda zásahom do základných ľudských práv a slobôd človeka. Podľa jeho mienky k takému zásahu došlo práve nesprávnym úradným postupom KR PZ v Bratislave. Polícia pritom nemala o jeho údajnom spáchaní priestupku nikdy žiaden spoľahlivý, vierohodný a nespochybniteľný dôkaz; práve neexistencia takého dôkazu bola podľa jeho mienky dôvodom pre likvidáciu priestupkového spisu 13 mesiacov pred uplynutím lehoty na preskúmanie rozhodnutia policajnej hliadky v mimoodvolacom konaní. Zdôrazňujúc povinnosť súdu rozhodovať len na základe preukázaných skutkových okolností a zisteného stavu, mal žalobca za to, že KR PZ v Bratislave jeho žiadosť o mimoriadny opravný prostriedok odignorovalo, a teda sa dopustilo nesprávneho úradného postupu a zároveň zásahu do jeho práva na spravodlivé konanie pred orgánom verejnej moci. Priamym dôsledkom uvedeného nesprávneho úradného postupu bolo jednak zablokovanie jeho účtov a prístupu k úverovým zdrojom bánk a tiež následný viac ako 14 rokov trvajúci nezákonný policajný teror a prenasledovanie z dôvodu vymáhania pokuty, s ktorým sa vnútorne len ťažko vyrovnával. Vzniknutá situácia, najmä stres, neistota, obava a úzkosť sa negatívne odrazili na jeho zdravotnom stave a mali vplyv i na jeho rodinný život. Na uvedenom základe mal za to, že štát je povinný reparovať všetky následky spôsobené nesprávnym úradným postupom a nahradiť mu nielen vzniknutú škodu, ktorú si od počiatku uplatnil výlučne v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, prekračovaním právomoci a nezákonným zasahovaním polície a KR PZ v Bratislave, a teda nie s exekučným konaním, ale i

nemajetkovú ujmu; pri úvahe o jej výške mal konajúci súd prihliadať na celkovú dobu trvania konania a zohľadniť i intenzitu, trvanie a rozsah nepriaznivých následkov vzhľadom na jeho postavenie v rodine a v spoločnosti; náhrada nemajetkovej ujmy má totiž slúžiť ako kompenzácia udržovaného stavu právnej neistoty.

26. Žalovaná sa v odvolacej duplike pridržala svojich doterajších písomných vyjadrení a ústnych prednesov stotožniac sa s názorom konajúceho súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne existencie príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, a teda nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody v intenciách zákona č. 514/2003 Z.z.; v konaní si pritom uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej výška bola v rozpore s limitmi v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Z vyjadrení žalobcu v priebehu konania pritom vyplynulo, že bezprostrednou príčinou vzniku ním uplatnenej škody bolo zablokovanie účtov v bankách, t.j. exekučné konanie. Na uvedenom základe navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

27. Žalobca v reakcii vo vyjadrení zo dňa 03.11.2021 konajúceho súdu opätovne vytkol, že sa neriadil záväzným právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení zo dňa 22.02.2019, sp. zn. 3Co/48/2018, podľa ktorého sa mal zaoberať výlučne nesprávnym úradným postupom KR PZ v Bratislave vo väzbe na jeho žiadosť o preskúmanie rozhodnutia o blokovej pokute zo dňa 29.07.2005, ktorý následne vyústil do ním uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy. Nestotožnil sa s názorom žalovanej, že priamou príčinou vzniknutej škody bolo prebiehajúce exekučné konanie, keďže od počiatku tvrdil, že tak majetková, ako aj nemajetková ujma mu boli spôsobené výlučne policajnými orgánmi, konkrétne postupom KR PZ v Bratislave, ktorého riaditeľ odignorujúc ním podaný opravný prostriedok, požiadal súdneho exekútora o vykonanie exekúcie a následne zabezpečil likvidáciu priestupkového spisu. KR PZ v Bratislave sa následne viac ako 6 rokov domáhalo vymoženía prekludovanej pohľadávky v exekučnom konaní, čo je v právnom štáte neprípustné; v tejto súvislosti podotkol, že žiaden súdny exekútor nemôže začať exekučné konanie svojvoľne, bez podnetu oprávneného, ktorý v danom prípade vzišiel od riaditeľa KR PZ v Bratislave. Tento nesprávny úradný postup mal za následok nielen poškodenie žalobcovho mena, povesti, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti v celej bankovej sfére, ale mal i negatívny vplyv na vzájomné rodinné vzťahy a na zdravotný stav jeho a jeho manželky.

28. Žalobca sa nestotožnil ani s námietkou žalovanej ohľadne rozporu uplatnenej výšky peňažnej satisfakcie s ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko sa ňou žalovaná neprípustne dovoľavala retroaktívneho uplatňovania zákona na nemajetkovú ujmu vzniknutú v súvislosti s výkonom verejnej moci, ku ktorému došlo pred dátumom 01.01.2013; s ohľadom na 14 rokov trvajúci nezákonný policajný teror, perzekúciu a prenasledovanie mal žalobca za to, že od žalovanej žiadal o symbolickú kompenzáciu spôsobenej škody. V ostatnom zotrval na skutočnostiach uvedených v predchádzajúcich písomných podaniach a vyjadreniach.

29. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 28.06.2022 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

30. Preskúmaním súdneho spisu, so zohľadnením odvolacej argumentácie žalobcu, sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa zaoberal posudzovaním dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu namietaného žalobcom. Ten mal spočívať primárne v tom, že policajné orgány (vôbec) nekonali a nerozhodli o jeho žiadosti o preskúmanie rozhodnutia o blokovej pokute mimo odvolacieho konania zo dňa 29.07.2005, čoho dôsledkom bolo, že získali nezákonným spôsobom exekučný titul, na podklade ktorého sa následne začalo proti nemu exekučné konanie. Zhodnotiac vykonané dokazovanie, súd prvej inštancie správne ustálil, že sa nepodarilo vylúčiť, že správny orgán sa žiadosťou žalobcu zo dňa 29.07.2005, predstavujúcou podnet na preskúmanie právoplatného správneho rozhodnutia o blokovej pokute zo dňa 16.05.2005, nikdy (a to nijakým spôsobom) nezaoberal, čo následne vyhodnotil tak, že žalobca uniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení o existencii takého konania policajných zložiek, ktoré naplnilo znaky skutkovej podstaty nesprávneho úradného postupu ako právneho základu nároku na náhradu škody v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Následne však konajúci súd

žalobu zamietol pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a žalobcom tvrdenou škodou a nemajetkovou ujmom; odvolací súd konštatuje správnosť súdom prvej inštancie prijatých záverov, pre ktoré žalobu žalobcu zamietol (§ 387 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.).

31. Konajúci súd svoju myšlienkovú úvahu, na ktorej založil výsledok ohľadne nedostatku príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatnenou škodou a nemajetkovou ujmom uviedol síce veľmi stručne, avšak je z nej zrejmé, že s ohľadom na výsledky prešetrenia postupu policajnej hliadky pri riešení priestupku žalobcu proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (ktoré ozrejmil pri ustáľovaní skutkového stavu), kontrolné orgány nezistili žiadne pochybenia spočívajúce v porušení všeobecne záväzných právnych predpisov, príp. i interných predpisov policajtní, z čoho vyvodil, že žalobca nepreukázal také skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by mohol dôvodne očakávať vydanie rozhodnutia o zrušení blokovej pokuty ako výsledku preskúmania jeho sťažnosti/žiadosti zo dňa 29.07.2005 adresovanej ministrovi vnútra, v spojení s ktorou si uplatňoval žalobný nárok. Zároveň konajúci súd poukázal na to, že rozhodnutie o blokovej pokute ako exekučný titul bol vymáhateľný len v lehote do troch rokov od lehoty určenej na jeho zaplatenie a exekučné konanie bolo v konečnom dôsledku zastavené (viď i bod 18. odôvodnenia). Konajúci súd teda uviedol skutočnosti, z ktorých vychádzal pri tvorbe myšlienkového úsudku a následne tieto previedol i do ním vyslovených záverov, na základe ktorých žalobu žalobcu zamietol. Rešpektoval pritom právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení zo dňa 22.02.2019, sp. zn. 3Co/48/2018, keďže po vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie sa zaoberal tým titulom, od ktorého žalobca odvodzoval žalobný nárok, t.j. preskúmaval nesprávny úradný postup KR PZ v Bratislave, spočívajúci v tom, že toto nijakým spôsobom nevybavilo, a teda sa nezaoberalo žiadosťou-podnetom žalobcu na preskúmanie rozhodnutia o blokovej pokute zo dňa 16.05.2005 v mimo odvolacom konaní. Súd prvej inštancie sa tak v rámci skúmania prvého predpokladu zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zaoberal tým, skutkovo vymedzeným nesprávnym úradným postupom, ktorý žalobca v priebehu celého konania namietal. Pokiaľ v súvislosti s nesprávnym úradným postupom žalobca konajúceho súdu vytýkal, že sa opomenul zaoberať i tým, že policajné orgány sústavne prekračovali svoju právomoc a ignorovali ním včas podanú žiadosť o mimoriadny opravný prostriedok, čím zasahovali do jeho ľudských práv a základných slobôd, je zrejmé, že uvedenou námietkou len iným spôsobom po skutkovej stránke vymedzoval žalobou namietaný nesprávny úradný postup; tento pritom nebolo možné podradiť pod ustanovenie § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré sa vzťahovalo k nezákonnému rozhodnutiu ako titulu pre uplatnenie nároku na náhradu škody, a nie k nesprávnemu úradnému postupu. Bolo povinnosťou žalobcu za pomoci skutkových tvrdení vymedziť okolnosti prípadu, čo žalobca napokon i urobil, a tieto konajúci súd posúdil po právnej stránke ako nesprávny úradný postup; napokon žalobca v súvislosti s uvedenou námietkou neoznačil žiadne rozhodnutie KR PZ v Bratislave, ktorým by tento orgán prekročil svoju právomoc.

32. Predpokladmi pre priznanie náhrady škody (nemajetkovej ujmy) v konaní o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci voči štátu sú: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody (nemajetkovej ujmy) a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou (nemajetkovou ujmom); všetky tri základné predpoklady pritom musia byť splnené súčasne.

33. Ako uviedol odvolací súd vyššie, v merite veci sa stotožnil so záverom konajúceho súdu o nedostatku príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a žalobcom uplatnenou škodou a nemajetkovou ujmom, ako jednou z podmienok pre vyvodenie zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Pripomína, že vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou zákon nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím - resp. nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku. Právnym posúdením je vymedzenie, ako má byť zisťovaná príčinná súvislosť medzi ujmom (ako následkom) a skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). V

postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný.

34. V danej veci je zrejmé, že žalobca si uplatnil tak nárok na náhradu škody, ako aj nemajetkovej ujmy vo väzbe na ním namietaný nesprávny úradný postup KR PZ v Bratislave. Bol potom povinný preukázať, že práve ním označený nesprávny úradný postup vyvolal i ním tvrdené následky v podobe vzniku škody a nemajetkovej ujmy, keď majetková škoda mala spočívať v nákladoch na trovy exekúcie a v ušlom zisku z dôvodu, že v dôsledku exekúcie mu banky odmietli poskytnúť úverové prostriedky na vykonanie rekonštrukčných prác, preto tieto musel realizovať z vlastných zdrojov a s časovým oneskorením, a tak prišiel o ním vypočítaný zisk; nemajetková ujma spočívala v dlhotrvajúcej policajnej exekučnej tyranii, v strese, zhoršení vzťahov v rodine, jeho zdravotného stavu, zdravotného stavu manželky, ako aj v poškodení jeho dobrého mena, občianskej cti a dôstojnosti.

35. Je nepochybné, že žalobcova žiadosť o preskúmanie rozhodnutia o blokovej pokute mimo odvolacieho konania zo dňa 29.07.2005 predstavovala podnet na preskúmanie právoplatného správneho rozhodnutia, avšak sama o sebe žalobcovi nezaručovala právny nárok jeho preverenia v podobe zrušenia alebo zmeny tohto rozhodnutia (hodno uviesť, že ak správny orgán nehodlal podnetu účastníka správneho konania vyhovieť, oznámil mu to neformálnym spôsobom, nie formou rozhodnutia - pozn. odvolacieho súdu). Okolnosť, že sa predmetným podnetom žalobcu KR PR v Bratislave vôbec nezaoberalo, a teda na jeho základe žalobca nedosiahol ani vydanie ním požadovaného rozhodnutia, predstavuje síce nepriaznivý dôsledok, avšak sama o sebe nezakladá ním uplatnenú škodu, resp. nemajetkovú ujmu, odškodniteľnú v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. V takom prípade by musel žalobca preukázať, že v prípade vecného prejednania by so svojou žiadosťou (podnetom) nepochybne uspel, a teda na jej základe by docielil zmenu alebo zrušenie rozhodnutia o blokovej pokute, ktorá sa stala exekučným titulom v exekúcii vedenej súdnym exekútorom V. K., sp. zn. S. XXXX/XX, a v priamej príčinnej súvislosti s ktorou vznikla žalobcom i tvrdená škoda, ako aj nemajetková ujma. Zo žalobcom uvádzaných skutkových tvrdení je totiž zrejmé, že hoci tento vznik škody a nemajetkovej ujmy založil na slede viacerých na seba nadväzujúcich javov, ich primárnou príčinou bolo práve vedenie exekúcie (vznik škody v podobe trov exekúcie, ušlého zisku, pretože mu po oznámení súdneho exekútora banky odmietli poskytnúť hypotekárny úver a nemohol realizovať rekonštrukciu rodinného domu podľa pôvodného plánu, ako aj nemajetkovej ujmy za zhoršenie vzťahov v rodine, stres z dlhotrvajúcej exekúcie, pošpinenie jeho mena a dobrej povesti v dôsledku zablokovania účtov exekútorom). V tomto smere odvolací súd podporne poukazuje na to, že z úradnej činnosti zistil, že žalobca rovnakými skutočnosťami odôvodňoval vznik škody a nemajetkovej ujmy, ktorej zaplatenia sa domáhal samostatnou žalobou voči štátu, v zastúpení ministerstvom spravodlivosti SR, a to z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nezákonnom vedení exekúcie po uplynutí troch rokov od lehoty určenej na zaplatenie blokovej pokuty (konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8C/1/2013, na odvolacom súde pod sp. zn. 6Co/35/2021).

36. Zároveň je potrebné uviesť, že z bloku na pokutu nezaplatenú na mieste zo dňa 16.05.2005 vydaného OR PZ Bratislava III je zrejmé, že tento obsahoval poučenie o tom, že toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť podpisom páchatel'a priestupku (žalobcu), nakoľko sa proti nemu nemožno odvolať podľa § 84 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. a v prípade, že páchatel' blokujú pokutu nezaplatí v stanovenej lehote (čo žalobca napokon ani neurobil), rozhodnutie sa stáva vykonateľné a bude postúpené na právne vymáhanie, t.j. exekúciu. Žalobca mal nepochybne vedomosť o následkoch spojených s nezaplatením blokovej pokuty, ktorú bolo KR PZ v Bratislave oprávnené vymáhať návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 28.03.2007, a to bez ohľadu na podnet žalobcu o preskúmanie blokovej pokuty v mimo odvolacom konaní. Tento podnet pritom žalobca odôvodnil, t.j. ako dôvod zrušenia blokovej pokuty v mimoodvolacom konaní uviedol, že súhlas s blokovou pokutou podpísal pod priamou hrozbou hrubého nátlaku zo strany policajtov, ktorí sa mu vyhrážali odobratím vodičského oprávnenia, hoci na to nemali žiadne zákonné právo. Prešetrením postupu policajnej hliadky, ktorá dňa 16.05.2005 zistila spáchanie priestupku a uložila žalobcovi blokujú pokutu, sa nepreukázalo žalobcom tvrdené protiprávne konanie jej príslušníkov, ani iné ich pochybenie, a teda nebolo preukázané, že by sa mu títo vyhrážali odňatím vodičského oprávnenia, ani že by na neho vyvíjali akýkoľvek nátlak, všetko za účelom získania jeho súhlasu s blokovou pokutou (viď oznámenie o vybavení sťažnosti zo dňa 14.10.2005). Žalobca tak bez

pochybností neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že i keby sa príslušný správny orgán zaoberal jeho žiadosťou (podnetom) o preskúmanie rozhodnutia o blokovej pokute v mimoodvolacom konaní, jeho žiadosti by vyhovel, resp. že i keby jej nevyhovel, žalobca by dosiahol úspech (v takom prípade by podal žalobu o preskúmanie rozhodnutia o blokovej pokute na príslušný krajský súd a tento by nepochybne odložil vykonateľnosť tohto rozhodnutia a žiadna ním tvrdená škoda/nemajetková ujma by mu nevznikla). Uvedené malo za následok, že žalobca nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatnenou škodou a nemajetkovou ujmom, tak ako konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. Na správnosť týchto záverov pritom nemala vplyv námietka žalobcu, ktorou konajúcemu súdu vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, resp. k jej výške, vytýkal nesprávnu interpretáciu obsahu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3Cdo 19/2018 (viď bod 28. odôvodnenia). Možno súhlasiť so žalobcom, že konajúci súd nie celkom správne označil uvedené rozhodnutie za významné, prelomujúce zákaz retroaktivity pri stanovení rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy v konaniach, v ktorých došlo k nesprávnemu úradnému postupu pred 01.01.2013, ktorá okolnosť z označeného rozhodnutia Najvyššieho súdu nevyplýva. Avšak, prihliadajúc na obsah celého odôvodnenia bodu 28. napadnutého rozhodnutia možno vyvodíť, že konajúci súd mienil poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3Cdo 19/2018 len zdôrazniť, že pokiaľ by bol žalobca s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy úspešný, pri stanovení jej výšky by bol viazaný tak závermi rozhodovacej činnosti ESLP, ako i závermi prezentovanými v rozhodnutiach dovolacieho súdu, a túto by určil vo výške primeranej k náhradám priznávaným za iné porušenie osobných práv, za telesné zranenia alebo k náhradám priznávaným obetiam násilných trestných činov.

37. Pokiaľ ide o ostatné námietky žalobcu týkajúce sa okolností v postupe konajúceho súdu pri rozhodovaní o jeho návrhu na pripustenie zmeny žaloby, ktorej zmenu konajúci súd čiastočne zamietol, a to i vo väzbe na výsledky predbežného prerokovania žiadosti žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ako i tie týkajúce sa nadradeného postavenia žalovanej a jej obštrukčného, diskriminačného konania vo väzbe na ustanovenie § 141a O.s.p., odvolací súd udáva, že tieto námietky žalobca uplatnil už v odvolaní proti v poradí prvému rozsudku konajúceho súdu a s týmito sa dôsledne vysporiadal v uznesení zo dňa 22.02.2019, sp. zn. 3Co/48/2018, na ktoré v podrobnostiach poukazuje; navyše námietka postupu žalovanej podľa § 141a O.s.p. sa týkala konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15C/145/2012, a teda nie prebiehajúceho konania. Pokiaľ išlo o predbežné prerokovanie nároku žalobcu na náhradu škody, táto otázka nebola v konaní sporná, t.j. nebolo sporné, že pred podaním žaloby žalobca požiadal ministerstvo vnútra o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., a teda splnil podmienku predpokladanú citovaným zákonom.

38. Pokiaľ išlo o ďalšie žalobcom v odvolaní namietané okolnosti, týkajúce sa vzniku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, jej rozsahu, priebehu exekučného konania a pochybení exekučného súdu, tieto nemali vplyv na správnosť záverov konajúceho súdu ohľadne absencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a nemajetkovou ujmom, a preto sa k nim odvolací súd pre účely odvolacieho konania, vzhľadom i na prijaté závery, nepovažoval za potrebné vyjadrovať.

39. Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno uzavrieť, že žalobca v odvolaní neuviedol také rozhodujúce tvrdenia a skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybníť závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie, a tak privediť zmenu napadnutého rozhodnutia; preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdil.

40. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní úspech, nepriznal nárok na ich náhradu proti žalobcovi, keďže žalovanej v odvolacom konaní žiadne trov nevznikli.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).